

Enric Marquès, el company

No ens en sabem avenir, però l'Enric Marquès ens ha deixat. La seva brusca desaparició ha estat per a nosaltres una sotragada brutal. Les últimes hores conscients de la seva vida les va passar treballant per a aquesta *Revista*, de la qual era conseller de Redacció. El dia 5 de setembre, de cinc a set de la tarda, va compartir una trobada amb el director, el cap de redacció, la coordinadora dels Fulls i el maquetador. Deu minuts després de sortir de la reunió, va ser víctima de l'atac que en qüestió de dos dies el portaria a la mort.

Enric Marquès havia entrat a formar part de l'equip de la *Revista* l'any 1985, i durant cinc anys va tenir cura del disseny i la compaginació dels números. Va crear també, en aquest mateix període, les maquetes encara vigents del *Fulls de la Revista* i dels *Quaderns de la Revista de Girona*. L'any 1989 va ser nomenat conseller de Redacció i, després d'un període d'absència per malaltia, feia un any que s'havia reincorporat amb una dedicació il·lusionada i una eufòria sorprenent. A la reunió del dia 5, va informar de l'estat dels treballs del dossier que coordinava sobre Fidel Aguilar i va prometre un article per a aquest número sobre l'exposició d'art contemporani de l'Institut Vell de Girona. Aquest article, com tants altres escrits començats o esbossats que ens anunciava, s'ha quedat en el calaix dels projectes definitivament perduts.

En la reunió del Consell de Redacció del dia 14 de setembre els seus companys li vam retre l'homenatge íntim que completava el comiat públic celebrat dos dies abans. El Consell va prendre l'acord d'articular per a una propera edició de la *Revista* unes pàgines monogràfiques que facin honor a la personalitat de l'Enric Marquès i assegurin la perennitat de la seva memòria.

Es fa difícil d'explicar als qui no el coneixien la frustració que ens provoca la mort de l'Enric Marquès; només se'n podran fer càrrec aquells que l'havien tractat. Per a molta gent implicada amb ell en tasques artístiques, culturals o cíviques, l'Enric era un punt de referència inevitable, una mena de consciència crítica sempre insatisfeta que jutjava actituds, interpellava criteris i estimulava accions. En el si de la *Revista* també jugava aquest paper d'animador permanent. Era un company dels que realment fan companyia, i per això, sense ell, sentim la dolorosa sensació d'estar sols.

E. Marquès, Girona

La vida

Enric Marquès i Ribalta, pintor, gravador, dibuixant, cartellista, escriptor, activista, animador cívic i cultural, va néixer a la Rodona de Santa Eugènia de Ter, l'any 1931.

Deixeble de Joan Orihuel, va participar l'any 1949 en la fundació del Grup de Girona i va presentar la seva primera exposició individual l'any 1953.

L'any 1956 es va autoexiliar a París, on va freqüentar l'Escola del Louvre, mentre feia visites intermitents a Girona i Llagostera.

L'any 1967 va ser un dels fundadors a la ciutat del Grup d'Estampa Popular. Plenament compromès amb el fet polític i social del país, va participar activament en la lluita antifranquista i va mantenir sempre vius els mateixos ideals, disposat a intervenir en tota mena de reivindicacions.

Retornat definitivament de París, va participar en la fundació de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona i va promoure les seves accions més importants. Des de 1968 fins a 1974, va escriure regularment al setmanari *Presència*, sobre temes d'art i de l'actualitat internacional, amb el pseudònim d'Eugeni Ribalta. A partir de la creació del diari *El Pint*, del qual va ser un dels fundadors, va treballar-hi durant uns anys com a dissenyador i compaginador. L'any 1986 es va incorporar a la *Revista de Girona*. El seu últim treball ha estat el cartell de les Fires de Sant Narcís d'aquest any.

La mort

La mort sobtada de l'Enric Marquès, ocorreguda el dia 8 de setembre, va provocar una autèntica commoció en l'amplíssim cercle dels seus amics. Els mitjans de comunicació van dedicar pàgines especials a la seva figura i el seu record va suscitar nombroses col·laboracions periodístiques. L'alcalde de Girona va rendir tribut a la seva memòria en el decurs de l'acte institucional de l'11 de setembre celebrat al Saló de Sessions de l'Ajuntament. Més de dues-centes persones van congregarse el dia 12 al jardí de la Devesa per participar en un emotiu acte cívic de comiat, celebrat al peu del monument a l'escultor Fidel Aguilar, del qual Enric Marquès havia esdevingut l'*alter ego*. El director de la *Revista*, Narcís-Jordi Aragó, va conduir la cerimònia en la qual van parlar Paco Torres Monsó en nom dels artistes, Lluís Oliver en nom dels amics més íntims i Joaquim Nadal en nom dels gironins. L'alcalde es va comprometre a organitzar, des de l'Ajuntament, la projectada exposició antològica de la seva obra. Es van recitar poemes de Narcís Comadira i de Pere Solà, i l'acte es va cloure amb la lectura d'una selecció de textos de Marquès a través dels quals es dibuixava la seva personalitat d'home, d'artista, de gironí, de català i de ciutadà del món.

Al vespre d'aquell mateix dia, els familiars de l'Enric Marquès van escampar les seves cendres sobre un camp proper al monestir de Solius, en un indret que formava part dels seus paisatges predilectes.